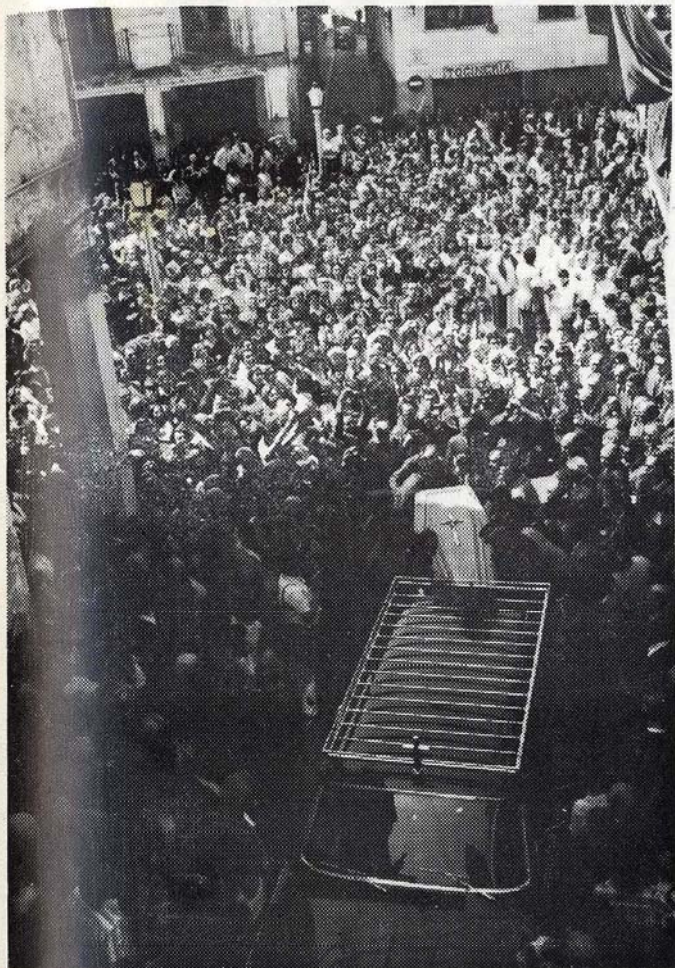

revista cambrils

Maig 1978 - Núm. 85

Unes Diades per a la Historia de Cambrils

Després de quaranta-dos anys d'exili i trenta-cinc de la seva mort ha tornat el Cardenal Francesc Vidal i Barraquer a la seva vila nadiua i posteriorment a Tarragona, on serà enterrat.

La seva arribada a casa nostra va revestir moments d'emoció incontenible, de goig cambrienc per la seva recuperació i d'exaltació de la seva gran personalitat, fet que quedava reflexat en la inauguració del monument que la Vila l'hi ha aixecat per subscripció popular i que, pocs dies després, seria visitat pel President Josep Tarradellas i tot el Govern de la Generalitat de Catalunya com una prova d'afecte a la persona del Cardenal i de reconeixement a la seva obra en favor de l'església i de la cultura catalanes

crónica local - crónica local

CULTURAL Y ESPECTACULOS

SESIONES DE MECRAME. — En la Biblioteca de la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros se han desarrollado unas sesiones de Mecramé para señoras y señoritas. Se trata de unas pequeñas sesiones a cargo de Noëlle Granjer que tenían como finalidad iniciar a las interesadas tanto en faenas de artesanía como en el arte de los nudos y otras habilidades básicas para una buena ama de casa. Las tres sesiones programadas se celebraron los días 17, 24, a las tres y media de la tarde.

PILOTOS DEL INFIERNO. — Con retraso de dos días sobre la fecha inicial programada tuvimos ocasión de contemplar el día 11 de abril el espectáculo Pilotos del Infierno. El motivo del aludido retraso fue la copiosa lluvia caída, que impidió a los participantes desarrollar sus espectaculares ejercicios y habilidades sobre motocicleta y automóvil con toda seguridad y destreza. El marco elegido fue el Estadio Municipal, que ofrecía una bella panorámica a las diez de la noche de este famoso espectáculo que está dando la vuelta a Europa, y que contó en nuestra Villa con una notable asistencia de público.

SOCIEDAD

ACTO SINDICAL-POLITICO DEL P.S.U.C. — El 1.º de Mayo se celebró un acto conmemorativo de la Diada Internacional del Trabajo en el local del PSUC (Verge del Camí, 16). En el transcurso del acto, que fue presentado por Joan Mas Nolla, hablaron: Marc Salvadó (de CC.OO. de Cambrils), que hizo una exposición histórica del 1.º de Mayo y sobre la actual organización del marxismo; Joan Lluís Nogués (de CC.OO. de Tarragona) sobre las dificultades que genera la crisis económica; Pere Heres (Comité de Tarragona y Barcelona del PSUC), excusando la ausencia del diputado Josep Solé Barberà y diciendo que los comunistas buscan la unidad de las fuerzas democráticas e hizo un comentario del actual estado del Pacto de la Moncloa, y por último tomó la palabra Andreu Claret Serra (Comité Central del PSUC) que remarcó el cariz reivindicativo del 1.º de Mayo. Todos los oradores fueron muy aplaudidos al final de sus respectivas intervenciones.

CONFIRMACIONES. — El sábado 20 y el lunes 22 de Mayo se desplazó hasta nuestra localidad el Arzobispo de Tarragona Josep Pont i Gol. En la primera ocasión transmitió el Sacramento de la Confirmación a los chicos y chicas más jóvenes, hasta los 14 años, mientras que el siguiente lunes hizo lo propio con los mayores. Como nota anecdótica cabe destacar el interés demostrado por el Arzobispo en la marcha de la catequesis preparatoria a la recepción del Sacramento. Asimismo, después de cada una de las Celebraciones Eucarísticas dio efusivas gracias a toda la Villa de Cambrils por la labor desarrollada en el terreno espiritual y en el de la Iglesia.

VISITA DEL HONORABLE JOSEP TARRADELLAS. — A media tarde del día 26 de Mayo se personó en nuestra localidad el President de la Generalitat Honorable Josep Tarradellas, con el fin de visitar personalmente el monumento alzado por suscripción popular a la memoria del Cardenal Vidal i Barraquer en la Plaza de la Iglesia. El President, acompañado de diversas autoridades locales depositó un ramillete de flores al pie del monumento, siendo fenomenalmente acogido y aplaudido en todo momento.

La visita a nuestra localidad formaba parte de la que realizó al féretro del Cardenal en la Catedral de Tarragona.

ELECCIONES

CAMARAS AGRARIAS. — El pasado 21 de Mayo, al igual que se hizo en el resto de España, se celebraron en nuestra localidad las elecciones para formar la Junta de la Cámara Agraria. De un total de 363 censados, propietarios y cultivadores directos del agro, acudieron a las urnas 95, lo que representa un 26,17%. Realizado el escrutinio se verificaron 94 votos favorables a la candidatura del Sindicat de la Pagesia i Ramaderia, y uno que hubo de ser dado como nulo.

La candidatura triunfante, y única presentada, está integrada por los señores Llorens, Franch, Rovira, Serra, Llorens, Barrabeig, Nat, Planas, Pallejá, Mercé, Gracia y Vallés, que habrán de elegir presidente de entre ellos.

Como comentario final podemos añadir dos razones que motivaron el elevado porcentaje de abstencionismo. La primera y más importante es la gran propaganda en el sentido de la abstención realizada por la Unió de Pagesos, influyendo también el absentismo de algunos propietarios, es decir, el tener fijada su residencia fuera de Cambrils.

COOPERATIVA AGRICOLA. — También se celebraron elecciones en el seno de la Cooperativa Agrícola, en esta ocasión para renovar tres miembros de la Junta. Los cesantes son Josep Maria Vidal Nat, Joan Ortiga Rovira y Josep Maria Casas Montserrat, resultando elegidos en el transcurso de la Asamblea General de Socios del día 26 de Mayo los señores Francisco Garriga Sabaté (106 votos), Josep Robert Balcells (97) y Jaume Berengué Aubí (94).

La asistencia a la votación se contabilizó en 185 votantes, teniendo cada uno que elegir a tres de los seis candidatos, que fueron designados en su día.

Francesc Xavier Bas i Sarrà.

Recordant al Cardenal de la Pau

Quan arribà a la nostra terra
Sant Pau el bon sembrador
la vila de Cambrils fou escollida
per a sembrar bona llavor.

La llavor creix sana i forta
el vent del mal no la doblegà per a res
i germinà forta de fe com una roca
en el cor de Vidal i Barraquer.

El ventijol que duu la marinada
ell el sent que li canta molt suau:
treballa, treballa sempre
bon apòstol de la pau.

Fidel mercader de l'Evangelí
en un temps no volgué negociar
i empenent el camí dur de l'exili
sols per la pau vol treballar.

L'home fort sent melangia
enyora els seus diocesans
i a Déu prega cada dia
per retrobar-los allà Dalt.

Lluny de sa pàtria estimada
sent que se li apropa la mort
i girant al Cel sa mirada
a Déu demana conhort.

Pensant sempre en Catalunya
amb un cor cansat i do'brít
amb una agonia serena
entregà a Déu son esperit.

JOSEPA NOLLA DE GATEU.
Castellvell, abril del 1978.

Premi literari "VIDAL I BARRAQUER"

VIDAL i BARRAQUER BANDERA DE LA PAU

Autor: Jordi Morant i Clanxet

(Continuació)

Personalment, doncs, hagué d'amotillar-se a unes circumstàncies molt dures i el castellà va ser un cas de certa gravetat en uns anys difícils per la cultura i l'Església del país. En la seva actuació no hi ha contradicció ni disparitat de pensament; només que li calgué emprar certs llenguatges i formes, alguns en contra de sí mateix.

Però Vidal i Barraquer, sense subterfugis, sortí en defensa dels drets de l'Església i dels fidels en temps ostils, com la indiferència religiosa oficial creixent, les lleis que atemptaven la moral cristiana, el laïcisme escolar preté les fiscalitzacions d'institucions eclesials, etc. i obertament defensà després la posició apostòlica davant les estructures peculiars del país autònom i quan la parla catalana fou postergada. Ell seria el primer d'aixecar senyera pàtria i el primer d'enarbolar la bandera veritable de la pau que és la que uneix els pobles i els fa grans.

El prelat tarragoní, aquest cambrilenc il·lustre per tants conceptes, i fidel a ell mateix, lluità pels drets civils i morals del poble perquè els vivia intensament en l'apostolat. Fins i tot les seves cartes privades demostren una manifesta inquietud religiosa en un puríssim traspasar de caritat, perquè ja a l'exili no dubta a escriure a algun secularitzat sacerdot de la diòcesi per a dir-li que el mal físic i moral que li produïa la seva actitud renegadora era més greu que la pèrdua de tots aquells sacerdots màrtirs d'una guerra tan cruenta com a fraticida. Línies confidencials que abastament demostren l'autèntic esperit d'un pastor sacerdotal, envoltat pels cruents anys dictatorials, i per una democràcia sagnant i virulenta.

Es per tots aquells i aquests condicionaments, que renuncia a signar la carta de l'epistolat del 1937; potser que el Vaticà donés el seu parer, fins i tot el seu consell. Calia que l'Església, poc o molt, quedés a salv davant el futur incert de la contesa. I els més representatius prelatats dels països autòctons, com Catalunya i el País Basc, eren potser, els més addients per afrontar la nova situació, tal com aquesta es presentés.

LA PORTA CLOSA DEL RETORN

Ja imminent el seu retorn, cal doncs, aixecar una sola bandera, la que harmoniosament es conjuga amb la Fe, la Pàtria i l'Amor de les justes poètiques i que va ser la constant del seu pontificat.

Cal aixecar-la amb el patriotisme català i amb la Fe que rebé la qual sobreposà a les passions partidistes i del moment, no oblidant que aquesta defensa seva, la d'uns drets humans reconeguts, el privaren de tornar en la època d'un règim dominador que guanyà una creuda, però que mai no acceptà uns màrtirs.

I cal preguntar-se ací si fou aquesta motivació la tanca al seu retorn. Vidal i Barraquer no acceptà la definició de «Cruzada»; no va ser amic de les alabances dels guanyadors perquè fomenten l'odi; i per obediència silenciosa, potser. La lloança pontifícia i de la clerecia mitrada, forçada per les circumstàncies del moment, al vencedor General Franco. I ens consta que en diversos escrits no dubtà a qualificar de Màrtirs de Crist els sacerdots vilment assassinats, ni dubtà a considerar màrtirs de la Justícia i de la Fe, els qui noblement sucumbiren en defensa de la terra i del seu ideal, i perquè

els vençuts foren proscriïts en tants camps de la vida ciutadana.

Però aquest enigma del perquè no tornà Vidal i Barraquer, té un altre interrogant no gaire estudiat ni profundit. Sembla que volgué certes exigències que el règim disolgué el 1939 com seria el restabliment de les institucions catòliques catalanes entre les que recordem les Federacions de «Joves Cristians» i la «d'Estudiants Catòlics», certa premsa religiosa eminentment catalana com «La Paraula Cristiana», «Catalunya Missionera», «Catalunya Social», i encara altres institucions més cíviques com els «Pomells de joventut» i els grups de «Minyons de Muntanya». I per damunt de tot, la desaparició d'un episcopat que sentís en català i conegués la problemàtica de la Catalunya Cristiana i social del temps, i això no era possible perquè només hi hagué episcopat únic i comú, adicte al nou status triomfalista del govern (4).

I heus ací com Vidal i Barraquer és considerat enemic del règim i heus ací com els propis companys d'episcopat (en gran part els mateixos en els quals va conviure) no el defensen com cal davant el poder, i sofreix la llarga humiliació de l'exili.

VIRTUD DEL SEU APOSTOLAT

Vidal i Barraquer, home de pastoral, no tornà doncs, per la falsa bandera política i ideològica eixida al seu entorn i per a ser fidel complidor de la pròpia consciència. Rebutjà el servilisme i la lloança no dubtant en exposar al Sant Pare, en una audiència que li concedí, els greus inconvenients d'una religió oficial i el sentiment que li ocasionava de que els bisbes es lliurin a defensar-la amb misses de campanya, Te Deum i les peregrinacions al Pilar (5).

Sublim virtut d'un home que actuà així en defensa dels valors autèntics del poble que tenia encomanats, fos com a President de tot l'Episcopat, com a Metropolità de Catalunya, com a bisbe o com a ciutadà. No serà per menys recordar la valentia del seu crit, quan avui, i per unes circumstàncies, no les mateixes naturalment, bona part eclesial del país, silenciosa o capgira uns fets contraris a l'Evangelí; i callem —entemem-nos-hi tots—, davant d'unes tristes realitats que com els seus dies de lluita, sotragaren la moral i l'essència pura de la nostra societat.

Valentia i esperit nobles d'un bisbe en les advertències als catòlics catalans quan s'apropaven algunes eleccions o es debaten temes que avui, malauradament, i amb la impunitat democràtica, tornen a sortir.

Els creients dels anys de la República recordaran els escrits de Vidal i Barraquer, precisament en els difícilíssims moments inicials de l'abril del 1931.

«Es obligació dels catòlics intervenir en la causa pública. Ho exigeix el bé comú, l'ordre social i la defensa dels drets de l'Església.

L'abstenció és suïcida, il·lícita, i indecorosa.

Els catòlics, prescindint de llurs tendències polítiques personals en les quals poden restar lliures, deuen unir-se seriósament per tal d'aconseguir que a les esmentades Corts Constituents vagin candidats que donin plena garantia de que defensaran els drets de l'Església i l'ordre social» (6).

Virtuts, amics, d'un apostolat envoltat per la pau que tant desitjava. No valgueren les cartes adreçades a Franco i a Negrín el 1938; no valgué el seu oferiment a favor dels sacerdots empresonats a Catalunya i sentí l'horror d'una lluita que s'allargava, «perquè alguns prelats es declaren contraris a tota intervenció pacificadora tan peculiar de l'Església» (7).

Afanys de virtut i apostolat d'un Cardenal que es volcà a la litúrgia i al foment de la catequesi; al desvetllament cultural a través de publicacions i dels mitjans de comunicació, i a la seva presència a qualsevol tasca sacerdotal. Afanys de governant quan al Senat posà de manifest el seu interès per la cultura del país, i quan amb mestratge eloqüent, agermanà el volum immens de la seva gestió.

I és de recordar, en aquesta seva virtut, la fermesa de la concepció pastoral que tenia manifestada en la Collectiva del 1931 que ell inspirà, i que constitueix un dels millors documents eclesials del segle que avui tenen nova actualitat.

Deia Vidal, en aquest cas l'Episcopat: «...cal no identificar ni confondre de cap manera l'església amb cap partit, ni fer servir el nom de la Religió per a patrocinar els partits polítics». Més penetrant és el seu criteri quan en un altre lloc llegim: «Cooperar amb la pròpia conducta o amb la pròpia abstenció a la ruïna de l'ordre social, amb l'esperança que de tal catàstrofe neixerà una millor condició de coses, fóra actitud reproachable que, pels seus fatals efectes es reduïria quasi a la traïció envers la Religió i la Pàtria» (8).

Si més no, l'arma de pau, que el prelat enarbolà, era la comprensió i l'amor; i fem nostres les línies del tarragoní P Estradé quan diu: «I moltes de les seves actituds, de les opcions que va haver de prendre durant els anys de grans responsabilitats que va viure, no tenen explicació si no s'interpreten per l'amor. I els judicis que de vegades s'han expressat sobre ell han estat injuriosos precisament per això, perquè no s'ha tingut present l'amor profund que l'empenyia...» (9).

CLOENDA

En acabar aquest modest treball només ens resta dir que la figura del Cardenal Vidal i Barraquer cal contemplar-la lliure d'actuacions partidistes o personals; que per damunt de certa fraselogia escrita que li eren parcials retrets, potser barrejats amb una mena d'odi i d'incomprensió alhora, tenim la imatge i la figura d'una persona íntegra al seu deure i a la seva personalitat. I és de sentir que plomes exultants de la vida eclesial i intel·lectual de Catalunya, han restat en la indiferència i que han semblat oblidar.

Sortosament, altres veus i altres plomes cultes i sacerdotals han sortit en defensa d'un prelat que, amb una gran visió anticipada conciliar, salvà l'honor de l'Església Catalana i d'Espanya quan per damunt de la política (10) sobresortí la seva estima a la terra i la magnitud d'un sacerdot que s'emmirallà a aquell altre gran bisbe que va ser Torres i Bages, a qui tingué Vidal com a director espiritual.

Al principi hem transcrit unes línies d'un sacerdot tarragoní, que rebé l'ensenyança sacerdotal del Cardenal —Melendres— que'ns donà una semblança del prelat anterior. Que sigui la seva ploma literària la que clogui aquest record.

«Ser jefe religioso de una región tan rica en ímpetu como la catalana en aquellos momentos cruciales de la historia, exigía una luz muy clara en la cabeza y un latido muy fuerte y regular en el corazón para que aquella «raça dreturera i forta», cantada en la oración a «Als joves» por el poeta mallorquín Miguel Costa y Llobera, no regenera de su sangre rebajando quilates a su «seny».

Y este es el mérito más alto del Cardenal Vidal y Barraquer, que no cediendo nunca un punto de su deber de pastor de católicos, tampoco lo cedió en el de pastor de catalanes y españoles.

Cuánto se ha escrito injustamente sobre el egregio purpurado. Muy mala tinta de pasión, para llenar páginas limpias. El que quiera brindar a Tarragona, a Catalunya, al mundo una biografía digna del cardenal, ha de mojar su pluma en un tintero de cristal muy transparente y desapasionado. Admiración y cariño, cuanto se quiera, pero desde la altura impersonal de la serenidad donde no soplen vientos de fobias ni de fobias. Que no fueron jamás, ante todo las últimas, los aires del Cardenal Vidal» (11).

Senyera de virtuts sobre el vel d'un llarg silenci en que aquella trilogia florística i culta de Fe, Pàtria i Amor, l'encarnà el Dr. Vidal fins el moment darrer de la seva existència, perquè l'«Estimeu-vos els uns altres», del seu escut, era la síntesi d'aquell esperit.

Ell que no volgué aixecar banderes triomfalistes, que estimà la llibertat i la dignificació de l'home, és una de les figures més preeminents de la nostra terra, o un dels més preclars successors de la Mitra de Tarragona que ennoblí amb martiri el bisbe Fructuós.

Francesc d'Asís Vidal i Barraquer, és i serà llanterna esplendent que irradia a nosaltres exemplaritat profunda, seny veritable i virtut heròica, martirial —diríem— perquè va ser el desterro i el rebutj.

Home que des del mateix juliol del 1936 intentà, amb la política, negociar la pau, que no parà d'escriure a la Santa Seu, als polítics, que no parà de gestionar, de cercar mediadors, que amb una clarividència meravellosa s'adelantà als aconteixements i que, avui, aquells que trepitjaren la seva doctrina, han d'emmudir davant la força del seu seny i del seu gran poder de sacerdot.

Notes

- 1 — L'avantpassat Carles Clanxet i Cuchillo, en testament atorgat el 17 d'octubre del 1901 nomena responsables del compliment al fill major Marian i als Srs. Manuel Menacho Perron i a Francesc Vidal i Barraquer. (Arx. de l'autor). Aquest darrer, Vidal i Barraquer, consta també com a tutor dels fills petits del testamentari, els germans Víctor i Joaquim Clanxet Regnard.
- 2 — Diario de Barcelona. «Dos centenarios en un mismo honor». 5 d'octubre del 1967. Melendres, que també visqué l'exili a Itàlia, tingué el mestratge del Cardenal i va ser una de les primeres plomes en rehabilitar la figura del prelat. En aquest article fa referència als dos prelats tarragonins.
- 3 — Diario Español. Sr. Menchón. «La doble imagen de un cardenal». 15 de febrer del 1978.
- 4 — Josep Vilaró. «Notes a les veus episcopals en la Catalunya de la post-guerra i la seva circumstància». Qüestions de vida cristiana. n.º 75—76. Barcelona, 1975.
- 5 — Josep M.ª Totosaús. «La Fe del poble. Problema d'una pastoral popular a Catalunya». Qüestions de vida cristiana, n.º 49. Barcelona, 1969.
- 6 — Proclames publicades a la premsa. Extreta dels diaris de Barcelona aparegudes el mes d'abril del 1931.
- 7 — Ramon Muntanyola. «Vidal i Barraquer», Cardenal de la Pau». Barcelona, 1969.
- 8 — Declaració col·lectiva de l'Episcopat Espanyol, publicada el 20 de desembre del 1931.
- 9 — Miquel Estradé Ciurana. Monjo de Montserrat. «El Cardenal Vidal i Barraquer, un home lliure». A «Qüestions de vida cristiana. Premiat al concurs «Vidal i Barraquer» d'articles periodístics convocat per l'Omnium Cultural de Tarragona, el desembre del 1976.
- 10 — Vidal i Barraquer, que rebé l'influència política de jove, en el terreny privat va ser simpatitzant de la monarquia, malgrat les desavenències religioses i polítiques que tingué amb el General Primo de Rivera quan ocupà la presidència del govern. A tall anecdòtic direm que, en un miting celebrat al Palau de Belles Arts de Barcelona, el Dr. Vidal alçà notòriament la veu en defensa de la Monarquia i les seves institucions. El diari «La Nau» en feu una petita crònica no gaire afavorida, el 3 de novembre del 1930. (Nota facilitada per J. Virgili Sanromà).

El President i el Consell rendiren homenatge al monument al Sr. Cardenal

L'Honorable Josep Tarradellas acompanyat de quasi bé tots els membres del Consell Executiu de la Generalitat, visitaren Cambrils el passat divendres dia 26 de maig. El motiu del desplaçament era el d'homenatjar la figura del nostre cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer en el monument que el passat dia 15 es va inaugurar.

A mitja setmana a l'alcaldia de Cambrils es va rebre una carta del Sr. Tarradellas adreçada al nostre batlle Lluís Recasens de la que en treiem uns mots: «...El fet de que no hagi assistit als actes que Cambrils i Tarragona han celebrat en ocasió d'aquest retorn no respon ni a desinterès ni a manca de consideració per part meua. Tot el contrari, la meua estimació per aquesta il·lustre persona és molt gran, com ja públicament he manifestat...»

El President i la seva comitiva visitaren a primera hora de la tarda la Catedral de Tarragona on es troben les despulles del Dr. Vidal.

El poble de Cambrils estava assabentat de la visita d'en Tarradellas i engalanà els carrers amb senyeres i domasos. Molta gent es va congrega a la Plaça d'Espanya per esperar el President. Quan faltaven deu minuts per les sis, el cotxe presidencial i els dels consellers feren entrada a la plaça de l'ajuntament on el nostre batlle donà la benvinguda a l'Honorable President i li presentà a la Corporació Municipal, Presidents de la Cooperativa i Pòsit de Pescadors i d'altres autoritats locals. Una nota curiosa i que molta gent va observar és que en cap moment de l'acte els caps de fila dels partits polítics locals feren acte de presència. No hem pogut confirmar si varen o no ésser convidats, però que devien ser-hi sí.

Conjuntament amb Josep Tarradellas hi viatjaven quatre consellers polítics: Raventós, Pujol, Gutiérrez i Sentís; i els consellers tècnics: Espasa, Serra, Folchi, Pi i Sunyer i Roig.

Joan Raventós, conseller, diputat i secretari general del PSC(c) va qualificar així la visita: «Avui som aquí per rendir homenatge a un gran patriota català que va ser el Cardenal Vidal i Barraquer.»

Després de les salutacions el Consell i el Sr. Tarradellas es dirigiren a peu a la Plaça de l'Església on el President va oferir un ram de flors a l'estàtua del Sr. Cardenal. En la mateixa plaça, visiblement emocionat, va conversar amb les autoritats locals i amb la família Vidal-Barraquer.

Allí el conseller de cultura i ensenyament Sr. Pi i Sunyer va fer aquest comentari per a la «Revista Cambrils»: «Jo crec que és un moment molt emocionant d'evident reconciliació, que és el que hem estat buscant tots en aquests darrers anys i a més és la reafirmació de la catalanitat del Cardenal de la Pau».

La visita durà molt poc temps. Des de l'església es dirigí cap el cotxe, empenent viatge de retorn cap a Barcelona. Els consellers romangueren uns minuts més conversant amb diferents persones. Varem poder dialogar amb Jordi Pujol, diputat, conseller i secretari general de CDC:

—Quin significat té per a vostè el retorn d'un gran home, d'un gran català com és el Cardenal Vidal i Barraquer?

—Té el significat, que el Cardenal va ser un home que representa allò que hauria de ser dominant a Catalunya: un esperit de concòrdia, la voluntat d'entesa entre la gent, la tolerància, el respecte... i tot això dintre del marc d'un catalanisme fort, d'un catalanisme indeclinable. Per tant penso que deixant de banda els pensaments i els sentiments de cadascú, està vist com una gran figura nacional, com una gran figura catalana, a part de que també va ser una gran figura d'Església.

—Quin creu que seria el comportament del Cardenal en aquests moments?

—Jo crec que seria un home que donaria un suport molt clar a la Generalitat i a tot allò que representés la consolidació de Catalunya com a poble i de les seves institucions. Que miraria d'ajudar amb la discreció i amb la neutralitat que correspon a un home d'Església sense prendre partit per aquest o per l'altre. Miraria d'ajudar l'evolució de Catalunya, i també de tot l'Estat, cap unes formes de progrés, de justícia, de llibertat, de diàleg entre la gent, en darrer terme cap unes formes de democràcia.

—El comportament que tindria seria més polític que eclesiàstic?

—No, no; estic segur que seria més eclesiàstic i més cristià que polític. El que passa és que un bon comportament d'aquest tipus en un Cardenal contribueix a que el país marxi bé, o sia que, seguint el comportament d'un home d'Església, d'això n'estic segur, tindria repercussions positives en l'ordre polític de tot el país.

Moltes mercès.

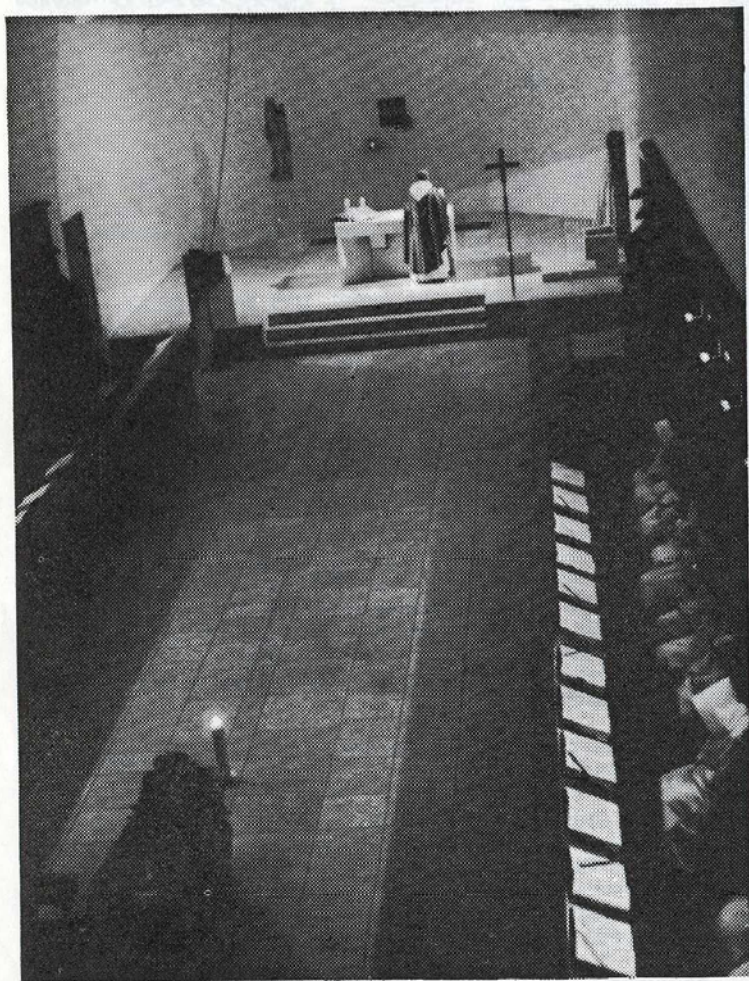
I així acabà la segona visita del President Tarradellas al nostre poble. Tan sol ens manca destacar que el President en la misiva al Batlle de Cambrils li agraïa que li hagués enviat un número de la «Revista Cambrils» tot qualificant la nostra publicació amb termes molt favorables.

Josep Capella i Matas.

Estampes cambrilenques

El retorn del Cardenal Vidal i Barraquer

Un dels actes més emotius: La celebració de comiat dels cartoixans de La Valsainte en la matinada del dia 13.

El que vaig a escriure com una crònica de tres dies passats en la companyia, emocionada companyia plena de sentit i d'esperança, de les despulles mortals del Cardenal Francesc Vidal i Barraquer, encaixa prou bé en aquesta pàgina que, habitualment, tracta de la història antiga del poble i que avui serà una crònica viscuda en unes jornades que seran història de Cambrils avui, demà i sempre.

Els actes del retorn del Cardenal de Catalunya a la seva terra tingueren el seu començament el dissabte, 13 de Maig, el matí i continuaren a primera hora de la tarda a la cartoixa de La Valsainte, i van ser molt emotius, extraordinàriament emotius.

Una nevada realment impressionant (i més encara pels ulls d'un cambrilenc, molt poc acostumat a la neu) ens va acompanyar des de Bulle fins a la cartoixa fent perillós el camí i privant-nos de veure les meravelles d'aquells paisatges d'excepció. Però en sent a la cartoixa, la fredor exterior d'aquella hora primerenca de les sis del matí, es va convertir en calor d'afecte i simpatia dels monjos que ens van

acollir amb un amor fratern. La Missa conventual de la comunitat amb el taüt del Cardenal Vidal al bell mig de l'església, il·luminat per un gros ciri enviat per l'Orfeó Laudate, de Barcelona, i amb un bell ram de flors damunt del fèretre, enviat pels catalans de Ginebra, va ser corpenedora, com corpenedora és també la pròpia litúrgia dels frares cartoixans. Amb ells, el senyor Arquebisbe de Tarragona, el Dr. Joan Viladrich, els familiars i els pocs acompanyants.

El segon dels actes va ser a les dues de la tarda i a la capella exterior de La Valsainte a fi de que al mateix poguessin assistir-hi les senyores. El taüt era ja llavors al davant del presbiteri de la capella. Aquesta, si bé petita, era plena de gom a gom. La família, els que havíem vingut de Cambrils i Tarragona, els catalans de Suïssa, especialment els de Ginebra i Fribourg i altres representacions.

A l'altar major, el nostre senyor arquebisbe Dr. Josep Pont i Gol, el senyor bisbe de Ginebra-Fribourg, el Prior de La Valsainte P. Nicolau Barràs, el Dr. Joan Viladrich i altres sacerdots. El Vicari Episcopal de Tarragona, Mn. Josep Martí va llegir l'acta redactada que feia constar com la comunitat cartoixana lliurava el cos del Cardenal i com se'n feia càrrec l'arquebisbat de Tarragona. L'acta va ser signada damunt de l'altar per l'arquebisbe de Tarragona, el bisbe de Fribourg, el prior de La Valsainte, el Dr. Viladrich i el senyor Josep Maria Vidal-Barraquer en representació de la família. Seguidament el senyor Arquebisbe i la família oferiren al Prior una placa de bronze amb una sentida inscripció commemorativa de l'estada del Cardenal Vidal i Barraquer a La Valsainte, així com la medalla que per a aquesta ocasió ha encunyat l'escultor en Ramon Ferran, medalla de la que també es feu entrega al bisbe de Fribourg i al senyor Sugranyes de Franch, fent-se finalment entrega al Prior d'un obsequi de l'Ajuntament de Cambrils i d'un dossier amb un

Després de la firma de l'acta de la cessió de les despulles del Cardenal, la fraterna abraçada de l'arquebisbe de Tarragona i el bisbe de Fribourg

La premsa cantonal de Fribourg es va fer també ressó del comiat del Cardenal...

exemplar de l'Extra de la Revista «Cambrils» i variada documentació sobre els actes celebrats a Cambrils en memòria del seu fill il·lustre, el Dr. Vidal i Barraquer. Tot seguit va començar la Missa amb l'emoció reflexada al rostre dels assistents i es varen vessar moltes llàgrimes quan, després de la benedicció del final de la Missa que van donar conjuntament el nostre Arquebisbe i el senyor bisbe de Fribourg, es va entonar el Virolai montserratí que tant diu al cor dels catalans i molt més quan s'està de temps fora de casa, com els passava a molts dels presents.

Després el fèretre va ser tret de l'església i col·locat al furgó que l'havia de transportar a Cambrils, moment en el que es va entonar «L'emigrant» que, dirigit pel mestre Colomer, va cantar qui podia perquè tots plegats teníem el nus de l'emoció a la gola i els ulls espurnejants. Mentrestant es varen col·locar damunt la caixa tot un bé de Déu de rams de flors que havien portat diversos catalans residents a Suïssa i entre ells uns de preciosos enviats per «Casa Nostra» dels catalans de Ginebra amb una llacada amb la bandera catalana i un altre enviat pel Centre Gallec amb els colors blanc i blau de la bandera de Galícia.

A la matinada del diumenge es va emprendre el viatge cap a la pàtria i per sobre les vuit de la tarda creuàvem la frontera: el foc de les ginesteres i les roselles dels sembrats d'onaven la primera benvinguda de Catalunya al Cardenal de la Pau.

Una hora després, l'abat de Santa Maria de Solius i la comunitat cistercenca acollien, en aquell bell indret de la Costa Brava, les despulles del Cardenal i als seus acompanyants. Allí varem celebrar la Missa vespertina de la Pentacosta i després d'unes poques hores de descans i de les Maitines i la Missa conventual presidida per l'abat P. Edmond Maria Garreta que va dir una bella homilia, sortia ja en direcció a Cambrils, on arribaria a l'hora prevista, el fèretre amb el cos del Cardenal difunt.

L'arribada al poble, amb la Plaça d'Espanya plena de gom a gom, va ser impressionant i l'ovació ensordidora, unànim i del tot espontània amb que la gent va acollir al Cardenal, corprenedora. El cant de la Coral va fer més intensa encara l'emoció del moment i el pas fins a la casa pairal i l'església de Santa Maria va ser realment triomfal.

El fèretre va ser portat fins a la casa pairal del Cardenal per consellers de l'Ajuntament, representants de la Comissió i d'altres entitats locals i d'allí fins a l'església per membres de la família. Al davant del taüt la clerecia oficiant i al darrere el Governador Civil Sr. Robert Graupera, el President de la Diputació Provincial Sr. Clúa Queixalós, la Corporació Municipal presidida pel Batlle, una amplíssima representació de les entitats culturals, econòmiques i esportives, la Comissió «Cardenal Vidal i Barraquer» i el poble.

Entrada la caixa a l'església, va començar la Missa celebrada per setze sacerdots i presidida pel Vicari Episcopal del Baix Camp que va dir també l'homilia en la que va fer ressaltar la necessitat d'escoltar la veu del Cardenal, la qual, apart de no ser escoltada al seu temps i ser condemnada a un silenci incomprensible, avui es dirigeix a tothom amb un missatge de pau, d'amor i de justícia. «Avui el Cardenal retorna —digué Mn. Antoni Roquer—: que retorni també el seu clam de pau per al nostre poble. Siguem tots responsables i conseqüents amb el seu missatge». Les lectures de la Missa van ser llegides per un representant de la família i un de la Comissió que ha cuidat l'organització dels actes. Les pregàries dels fidels van ser fetes per diferents membres de les comunitats parroquials de Cambrils i en elles es va demanar per l'Església de Catalunya, la reconciliació i la concòrdia entre tots els ciutadans, els emigrants, els pobres i pels monjos de la cartoixa de La Valsainte que, durant trenta-cinc anys han tingut cura de les despulles del Metropolità de Tarragona. En la part coral de la Missa va intervenir-hi el poble, la Coral «Verge del Camí» i la Capella Polifònica de Sant Pere.

Després de la celebració eucarística i ja en la Plaça de l'Església es va procedir al descobriment del monument al Cardenal de la Pau (l'estàtua és obra de l'escultor en Ramon Ferran) en mig de l'entusiasme, l'emoció i les ovacions del poble. Fet el silenci, el batlle, senyor Lluís Recasens i Colom, va pronunciar el següent parlament:

Acabem de rebre les despulles del Cardenal Francesc Vidal i Barraquer, el Cardenal de la Pau, fill il·lustre de la nostra vila, i tenim la sensació de que no rebem les despulles d'un home mort fa trenta-cinc anys. Tenim sensació de vida i de presència. Rebem un cambrilenc que va fer del seu viure un imperatiu de coherència, una síntesi entre uns principis humans i religiosos, una conjunció entre la vida, els ideals i els deures en uns moments molt fàstics d'equilibri i que, sobretot per aquest motiu, té una dimensió actualíssima entre nosaltres.

Aquí, submergit en aquest paisatge, enlluernat per aquesta llum, és on Francesc Vidal i Barraquer va descobrir per primera vegada quelcom més gran, més enllà de la llum mateixa. I és justament aquí, en aquests carrers, entre el remor de la gent, a casa seva, en aquesta casa del voltant, entre la seva família, on va sentir per primera vegada que aquesta grandesa era quelcom capaç de dignificar i de glorificar la vida de l'home.

A l'hora de la inauguració del monument al Cardenal, la Plaça de l'Església i els carrers de l'entorn bullien de gent enfervoritzada...

El batlle Sr. Recasens en un moment del discurs d'inauguració del monument.

Francesc Vidal i Barraquer, aquest home senzill i fort sorgit d'entre nosaltres, aquest home arrelat a la terra, d'ànima ampla i d'esperit independent, va esmerçar tota la seva vida en aquesta lluita. Aquest és l'únic secret de la seva grandària.

Després, des d'aquell moment d'afioraments, la seva petita pàtria no podia estar absent de la seva vida. Cambrils fou sempre casa pairal, llar d'amics, lloc per a la reflexió i el descans. Els seus camps i els seus homes continuaren essent la mida de totes les seves coses i el ressò més just per connectar-les a totes les contrades i a tots els homes de la seva estimada Catalunya.

Per això, a Cambrils, va commoure la seva partença en circumstàncies tan dramàtiques, i va doldre el seu exili, perquè amb ell semblava anarse'n el portaveu de fets i de principis tan entranyables.

Per això, avui, ens encoratja la seva tornada, perquè sentim que en aquest moment s'ha superat el llarg parèntesi, un lamentable període d'incomprensions i de silencis, i que novament, quelcom molt gran i molt nostre esdevé en el seu lloc.

Avui sentim goig a Cambrils i a tot Catalunya. El nostre poble ha sortit al carrer conscient de que avui es fa història, o si voleu, de que es torna a agafar el fil veritable de la història; de que aquesta és una dada històrica; de que el judici de la història ja s'ha produït, i de que aquest monument n'és el seu testimoni.

Nosaltres hem aixecat aquest monument senzill amb l'esforç de tots, per subscripció popular. L'hem posat en aquesta plaça petita, plena de records, cara a la llum i cara al mar; dempeu sobre un bocí de la seva terra i amb un pedestal mínim perquè, més a prop de tots, s'abasti amb un tracte més directe.

Hem aixecat aquest monument perquè no hem volgut que el pas de les despulles del nostre Francesc Vidal i Barraquer per Cambrils fos només un retrobament ufanós del seu record i un esclat de joia cambrilenca, sinó que es perpetués a través de totes les generacions, com el testimoni d'unes realitats col·lectives que el país està ja assolint altra vegada, i que volem que es consolidin i que perdurin.

Visca el Cardenal Vidal i Barraquer!

Visca Cambrils!

Visca Catalunya!

Va contestar-li amb unes emocionades paraules el nebot del Cardenal, Josep Maria Vidal-Barraquer i Marfà, agraïnt a Cambrils l'esforç que havia fet per la perpetuïtat de la memòria del seu oncle i va tancar els parlaments el senyor arquebisbe de Tarragona Dr. Josep Pont i Gol, que havia arribat uns moments abans acompanyat del bisbe de Menorca monsenyor Antoni Deig. El prelat diocesà va dir que Vidal i Barraquer va ser un home que mai no va oblidar les seves arrels humanes que sempre el van mantenir amb unió amb la seva gent i el seu poble. Va recordar els dubtes i les oposicions de molts a que el cos del Cardenal retornés a Cambrils abans de ser enterrat a Tarragona i que ara, davant l'enardiment del poble, veia clar com s'havia encertat en accedir al seu desig i va acabar recomanant a tothom el responsabilitzar-se en fer efectiu el missatge del retorn del Cardenal.

El temple va restar obert tota la migdiada i la desfilada de la gent davant del taüt del Cardenal, incessant. A les quatre de la tarda el rector de Santa Maria Mn. Josep Manresa va resar una pregària i el fèretre va ser carregat novament al furgó que el portaria a Tarragona. Des de Cambrils fins a la ciutat cap a l'arquebisbat el va acompanyar una caravana de més de cent cinquanta cotxes.

A Tarragona l'esperava una gentada imponent i, al davant de la Seu, l'arquebisbe Dr. Pont i Gol, el Cardenal-arquebisbe de Barcelona i els bisbes de Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell, Vic, els bisbes auxiliars de Barcelona, els bisbes de Menorca i de Segorb-Castelló i els abats de Montserrat, Poblet i Solius. Després d'uns parlaments de monsenyors Pont i Gol, Jubany i Montcades, bisbes de Tarragona, Barcelona i Solsona, respectivament, va començar la solemne Missa concelebrada per aquests prelats i per més de dos-cents sacerdots, al finalitzar la qual el fèretre va ser portat a la capella de Sant Miquel, de la Catedral, mentre les colles castelleres de les nostres comarques aixecaven llurs pilars i en espera de que s'acabin definitivament les obres de la capella de Sant Fructuós on serà al seu dia enterrat el Dr. Vidal i Barraquer.

Unes diades memorables, que ja són història, per ser recordades per sempre més.

Josep Salceda i Castell's.

APARTAMENTOS

VIVIENDAS

Y

CHALETES

Av. Virgen de Montserrat, 24

cambrils